

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ
Мр Жана Пејановић
ФИГУРА ОЦА У ИСТОРИЈСКОЈ ДРАМИ СРПСКОГ ПРЕДРОМАНТИЗМА И
РОМАНТИЗМА

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
1. Датум и орган који је именовао комисију 11. мај 2018. године, Наставно-научно веће Филозофског факултета у Новом Саду
2. Састав комисије са знаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен: Др Сава Дамјанов, редовни професор за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, 16. 11. 2006. године, Филозофски факултет Универзитета у Новом Саду (председник комисије) Др Горан Максимовић, редовни професор за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности, 2. 6. 2008. године, Филозофски факултет Универзитета у у Нишу (члан) Др Радослав Ераковић, редовни професор за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, 14. 6. 2017. године, Филозофски факултет Универзитета у Новом Саду (ментор)
II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
1. Име, име једног родитеља, презиме: Жана (Анђелко) Пејановић
2. Датум и место рођења, општина, република: 20. 10. 1972. Нови Сад, Република Србија
3. Датум одбране, место и назив магистарске тезе: 8. 7. 2010. године, Филозофски факултет у Новом Саду, <i>Снови у прози Лазе Костића</i>
4. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука: Наука о књижевности (Српска књижевност)
III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:
„ФИГУРА ОЦА У ИСТОРИЈСКОЈ ДРАМИ СРПСКОГ ПРЕДРОМАНТИЗМА И РОМАНТИЗМА“
IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:
Докторска дисертација мр Жана Пејановић под насловом „ФИГУРА ОЦА У ИСТОРИЈСКОЈ ДРАМИ СРПСКОГ ПРЕДРОМАНТИЗМА И РОМАНТИЗМА“ има укупно 325 нумерисаних страна и садржи следећа поглавља: Кључна документацијска информација (1-6); Садржај (7-8); 1. Увод (9-13); 2. Историјска драма: општи преглед (14-23); 3. Смрт Уроша Петог Стефана Стефановића (24-50); 3.1. Фигура оца у драми Стефана Стефановића Смрт Уроша Петог (48-50); 4. Народна поезија-полазиште и исходиште драмског стваралаштва Атанасија Николића (51-77); 4.1. Женидба цара Душана (53-54); 4.2. Краљевић Марко и Арапин (54-58); 4.3. Драгутин, краљ српски (58-68); 4.4. Краљевић Марко и Вуча Ђенерал (68-73); 4.5. Зидане Скадра на Бојани (73-76); 4.6. Фигура оца у драмама Атанасија Николића (76-77); 5. Стваралаштво Матије Бана: између народне поезије и историје (78-135); 5.1. Драмски назори Матије Бана (78-83); 5.2. Мејрима или Бошњаци (83-94); 5.3. Смрт Уроша Петог (94-99); 5.4. Краљ Вукашин (99-104); 5.5. Цар Лазар или Пропаст на Косову (104-111); 5.6. Милијенко и Добрила (111-116); 5.7. Смрт кнеза Доброслава (116-121); 5.8. Кнез Никола Зрињски (121-126); 5.9. Маројица Кабога (126-129); 5.10. Марта Посадница или Пад Великог Новгорода (129-134); 5.11. Фигура оца у делима Матије Бана (134-135); 6. Очеви који су изневерили очекивања патријархалне заједнице у

драмама Симе Милутиновића Сарајлије (136-138); 6. 1. Дика црногорска (141-159); 6. 2. Трагедија Обилић (160-168); 6. 3. Трагедија српског господара и вожда Карађорђа (168—181); 6. 4. Фигура оца у драмама Симе Милутиновића Сарајлије (181-183); 7. Идеализовани и дискредитовани очеви у драмама Ђуре Јакшића (184-218); 7.1. Сеоба Србаља (185-194); 7.2. Јелисавета, кнегиња црногорска (194-210); 7.3. Станоје Главаш (210-216); 7.4. Фигура оца у драмама Ђуре Јакшића (216-218); 8. О лошим очевима и добрим родољубима у драмама Лазе Костића (219-257); 8.1. Максим Црнојевић (220-245); 8.2. Пера Сегединац (245-255); 8.3. Фигура оца у драмама Лазе Костића (255-257); 9. Сурова очинска љубав у драмама Драгутина Илића (258-290); 9.1. Краљ Вукашин (263-273); 9.2. Саул (273-288); 9.3. Фигура оца у драмама Драгутина Илића (288-290); 10. Судбина (последњег) оца у антиутопијској визији будућности Драгутина Илића После милијон година (291-305); 10.1. Фигура оца у драми Драгутина Илића После милијон година – крај једне (патријархалне) епохе (305-306); 11. Закључак (307-313); 12. Литература (314 -325); 12.1. Примарна литература (314-317); 12.2. Секундарна литература (317-325); 12.3. Речници (325-325).

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

У поглављу под редним бројем 1 (Увод) кандидаткиња је прегледно и систематично представила основне циљеве свог истраживања. Објашњено је како је историјска драма у деветнаестом веку напредовала од скромних жанровских почетака до остварења која се и данас означавају као вредносни врх српске књижевности 19. века, при чему је истакнуто и да се статус фигуре оца тематски усложњавао, прерастајући поступно из пуког (културолошког) стереотипа у важан део оригиналног и поетички релевантног ауторског исказа. Детаљно уводно објашњење избора теме, примарне грађе и стручне литературе, потврђује да је кандидаткиња промишљено одабрала иницијалну тачку за свеобухватну дијахронијску и синхронијску анализу недовољно проученог књижевноисторијског и жанровског феномена у историји српске књижевности 19. века. **У поглављу под редним бројем 2** (Историјска драма: општи преглед) представљен је дијахронијски преглед досадашњих тумачења и вредновања историјских драма српског предромантизма и романтизма, уз посебан осврт на њихов статус у главним токовима савремене књижевне историографије. Кандидаткиња је посебно истакла своју намеру да, уз ослањање на научно-релевантну литературу, проучи, допуни и систематизује досадашње резултате анализе улоге и значаја главних мушких актера у историјској драми српског предромантизма и романтизма. **У поглављу под редним бројем 3** (Смрт Уроша Петог Стефана Стефановића) анализирано је дело рано преминулог и изузетно даровитог родоначелника српске историјске драме, Стефана Стефановића. Његово предромантичарско дело *Смрт Уроша Петаго* представљено је као незаобилазна етапа у проучавању статуса мушких ликова у српској историјској драми 19. века. Статус фигуре оца у драми *Смрт Уроша Петаго* анализиран је темељно и на научно релевантан начин, при чему није нарушена тематска хомогеност целокупног истраживачког подухвата. **У поглављу под редним бројем 4** (Народна поезија-полазиште и исходиште драмског стваралаштва Атанасија Николића) истражена је улога фигуре оца у драмама Атанасија Николића *Женидба цара Душана*, *Краљевић Марко и Арапин*, *Драгутин*, *краљ српски*, *Краљевић Марко и Вуча ђенерал*, при чему је изведен закључак да су за анализу релевантне првенствено драме *Драгутин*, *краљ српски* и *Краљевић Марко и Вуча ђенерал*. Посебно је проучена улога стваралаштва Атанасија Николића у стварању одређених тематско-мотивских образаца, у психолошком профилисању мушких ликова. Статус фигуре оца у драмама Атанасија Николића анализиран је темељно и на научно релевантан начин, при чему није нарушена тематска хомогеност целокупног истраживачког подухвата. **У поглављу под редним бројем 5** (Стваралаштво Матије Бана: између народне поезије и историје) темељно је проучено стваралаштво једног од најпопуларнијих, а данас готово заборављених, српских драмских теоретичара и писаца у 19. веку, Матије Бана. Анализиране су његове драме *Мејрима или Бошњаци*, *Смрт Уроша Петог*, *Краљ Вукашин*, *Цар Лазар или Пропаст на Косову*, *Милијенко и Добрила*, *Смрт кнеза Доброслава*, *Кнез Никола Зрињски*, *Маројица Кабога*, *Марта Посадница или Пад Великог Новгорода*. Нарочита истраживачка пажња посвећена је чињеници да већина његових остварења егзистира на (варљивој) жанровској граници између мелодраме и "праве" историјске драме, што је, према мишљењу кандидаткиње, једно од парадигматских обележја српског драмског стваралаштва у 19. веку. Као и у претходном поглављу, посебно је проучена улога стваралаштва Матије Бана у стварању одређених тематско-мотивских образаца, уочљивих у психолошком профилисању најпознатијих ликова очева у српским историјским драмама 19. века. Статус фигуре оца у драмама Матије Бана анализиран је темељно и на научно релевантан начин, при чему није нарушена тематска и проблемска хомогеност целокупног истраживачког подухвата. **У поглављу под редним бројем 6** (Очеви који су изневерили очекивања патријархалне заједнице у драмама Симе Милутиновића Сарајлије) анализирано је драмско стваралаштво једног од зачетника српског романтизма и Његошевог учитеља, Симе Милутиновића Сарајлије. Темељно су ишчитана његова дела *Дика црногорска*, *Трагедија Обилић*, *Трагедија српског господара и војда Карађорђа*, иако Сарајлија дефинитивно не припада кругу писаца чија су драмска остварења била блиска нашој позоришној и читалачкој публици, не само у 19. него и у 20. веку. Према закључку кандидаткиње, Сарајлија није успео да драматуршки уобличи лик оца, који би се могао мерити, по уметничкој и књижевноисторијској вредности, са јунацима које су, на пример, створили Стефан Стефановић, Ђура Јакшић, Лаза Костић и Драгутин Илић. Статус фигуре оца у (језички херметичним) драмама Симе Милутиновића Сарајлије (аутора чији се таленат могао мерити само с његовом ексцентричношћу), анализиран је

темељно и на научно релевантан начин, при чему није нарушена тематска и проблемска хомогеност целокупног истраживачког подухвата. **У поглављу под редним бројем 7** (Идеализовани и дискредитовани очеви у драмама Ђуре Јакшића), представљени су резултати темељног ишчитавања драмског стваралаштва једног од најдаровитијих српских романтичара, Ђуре Јакшића. Анализирана су његова дела *Сеоба Србаља*, *Јелисавета*, *књезиња црногорска* и *Станоје Главиш*. Управо у овом поглављу први пут је истакнуто како је, упркос пригодној сценској глорификацији традиционалног система вредности, свеprisутни патријархални етос главни узрочник (ауто)деструктивног понашања породичних деспота у српским романтичарским драмама. Статус фигуре оца у драмама даровитог и злосрећног Ђуре Јакшића анализиран је темељно и на научно релевантан начин, при чему није нарушена тематска и проблемска хомогеност целокупног истраживачког подухвата. **У поглављу под редним бројем 8** (О лошим очевима и добрим родољубима у драмама Лазе Костића), представљени су резултати темељног ишчитавања драмског стваралаштва нашег најсвестранијег романтичарског аутора, врхунског ерудите и одличног познаваоца Шекспировог опуса, Лазе Костића. Темелно је анализиран статус фигуре оца у његовим чувеним делима *Максим Црнојевић* и *Пера Сегединца*, при чему је кандидаткиња истакла велики значај ликова (макијавелистички бескрупулозног) Иве Црнојевића и (антички трагичног) Пера Сегединца, у оквиру примарног поља истраживања њене докторске дисертације. Дrame Лазе Костића такође су послужиле као потврда о оправданости кандидаткињине иницијалне претпоставке да је, упркос пригодној сценској глорификацији традиционалног система вредности, свеprisутни патријархални етос главни узрочник (ауто)деструктивног понашања породичних деспота у српским романтичарским драмама. Статус фигуре оца у драмама једног од најбољих српских писаца, Лазе Костића, анализиран је темељно и на научно релевантан начин, при чему није нарушена тематска и проблемска хомогеност целокупног истраживачког подухвата. **У поглављу под редним бројем 9** (Сурова очинска љубав у драмама Драгутина Илића) ревалоризовано је и реafirмисано стваралаштво једног од најдаровитијих српских драмских писаца у 19. веку, чије је стваралаштво, сасвим неоправдано, дуго егзистирало на маргини српске књижевне историографије. Предмет кандидаткињиног новог читања и тумачења биле су његове историјске драме: *Краљ Вукашин* и *Саул*, уз ретроспективно истицање чињенице да су многобројна драматуршка уобличавања краља Вукашина Мрњавчевића, од оног у делу Стефана Стефановића до оног у делу Драгутина Илића, претворила средњовековног српског владара у једног од "омиљених" негативаца српске позоришне публике у 19. веку. **Поглавље под редним бројем 10** (Судбина [последњег] оца у антиутопијској визији будућности Драгутина Илића После милион година) представља тематски јасну повезану целину с поглављем број 9, а антиутопијска научнофантастична драма *После милион година* добила је засебно поглавље не само због њеног доприноса савременој реafirмацији стваралаштва Драгутина Илића, него и због тога што ово дело представља репрезентативан доказ о томе кроз какве је трансформације прошла фигура оца у српској историјској драми, од почетка до краја 19. века. **У поглављу под редним бројем 11** (Закључак) кандидаткиња је дала преглед резултата свог (вишегодишњег) рада на наведеној теми и представила је своје закључке, утемељене на свеобухватној синтези резултата истраживања фигуре оца у историјској драми српског предромантизма и романтизма. Ово завршно (закључно) поглавље уједно представља коначну потврду да је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме.

VI Списак научних и стручних радова који су објављени или прихваћени за објављивање на основу резултата истраживања у оквиру рада на докторској дисертацији

1.1. *Снови у прози Лазе Костића*, ментор проф. др. Сава Дамјанов, рад је одбраћен 8. 7. 2010. године на Филозофском факултету у Новом Саду (М 72)

Резултати темељног проучавања књижевног опуса Лазе Костића, довели су до изузетно важног закључка о релевантности ониричког аспекта у приповеткама и *Дневнику* великог српског писца. Веома је значајно што је у овом раду дат свеобухватан преглед (жанровски тематизованих) снова као уметничке грађе, што је такође омогућило да одређени онирички доживљаји буду перципирани као репрезентативна тематско-мотивска исходишта релативно занемареног сегмента Костићевог стваралаштва. Иновативан приступ истраживачкој грађи која није до сада била вреднована на адекватан начин, нарочито са естетског и књижевноисторијског становишта, показао се као сасвим сврсисходан. Према томе, детаљна књижевноисторијска анализа својеврсне *аутопоетике снова*, несумњиво заслужује да буде означена као научноистраживачки релевантан допринос реактуелизацији и реafirмацији прозног стваралаштва Лазе Костића.

2.1. *Љубави Лазе Костића*. – *Philologia Mediana*: Годишњак за српску и компаративну књижевност Филозофског факултета Универзитета у Нишу, III/3, Ниш, 2011, стр. 399-415. ISSN 1821-3332 (M 52)

Рад је заснован на упоредној анализи *Дневника* Лазе Костића и неколико његових најзначајнијих остварења, при чему је посебна истраживачка пажња посвећена расветљавању одређених библиографских аспеката, односно потрази за текстолошким доказима о оправданости претпоставке да су особе из најближег пишевог окружења заиста послужиле као прототип за уметничко обликовање комплексног женског идеала у стваралаштву Лазе Костића. Преиспитивање општеприхваћених књижевноисторијских тумачења указује на ауторкину способност за аналитичко промишљање, што је посебно значајно приликом сваког покушаја да се кроз ново читање укаже на недовољно запажена тематско-мотивска и (ауто)поетичка обележја богатог литерарног опуса Лазе Костића.

2. 2. *Српска књига у средњем веку*. – Библиотека Матице српске: Нови Сад, 2011 (2012!), стр 1-18 [стручна монографија]. COBISS. SR-ID 268185095 (M 45)

Рад се бави српском средњовековном књижевношћу и њеним ауторима- владарском децом, великашима и духовним лицима. Из куће Немањића су потекли писци Сава I и краљ Стефан Прввенчани, а књижевни дар су имали и Стефан Лазаревић, Јелена Балшић, архиепископ Данило II, патријарх Данило III и монахиња Јефимија. Владари и људи блиски двору су заслужни за постанак неколико најзначајнијих дела у нашем средњем веку: јеромонах Доментијан је писао дело *Живот св. Саве* по жељи краља Уроша I, Константин Филозоф је саставио биографију деспота Стефана Лазаревића по жељи патријарха Никона II и војних старешина. У овом периоду су се поред преведених читала и дела националне књижевности: животописи српских краљева и архиепископа, службе и похвале Србима светитељима, родослови српских владарских кућа, летописи националних и светских догађаја, законици, повеље, тестаменти, писма. Најстарија очувана српска књига, *Маријинско јеванђеље*, писана гљагољицом у XI веку није прва књига код нас написана. У првој половини XI века настало је наше прво оригинално дело, јуначка песма о кнезу Владимиру и Косари, коју је крајем XII века, непознати Дукљанин из Бара унео у свој спис *Краљевство Словена*.

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Закључци су формулисани у складу са чињеницом да се кандидаткиња, већ током фазе прикупљања и избора грађе о српској историјској драми, определила за свеобухватни (синхронијски и дијахронијски) приступ у проучавању једног од најпопуларнијих жанрова у српској књижевности 19. века. На основу представљених резултата истраживања, можемо констатовати да је савремени књижевнотеоријски приступ теми рада коришћен доследно, што је кандидаткињи омогућило да на (књижевноисторијски релевантним) примерима из српске драмске књижевности идентификује и проучи доминантне обрасце у драматуршком уобличавању и психолошком профилисању фигуре оца у делима Стефана Стефановића, Атанасија Николића, Матије Бана, Ђуре Јакшића, Лазе Костића, Драгутина Илића и других аутора. Као што смо већ навели, границе основног поља истраживања кандидаткиња је, у иницијалној етапи свог рада, проширила темељном дијахронијском анализом статуса фигуре оца, који се у српској историјској драми 19. века мењао поступно али веома конзистентно. Увођење савремених књижевних теорија у проблемску структуру докторске дисертације употпунило је, на научно релевантан начин, резултате истраживања (успона и пада) очева-деспота у делима српских драмских писаца, чије је стваралаштво обележело период од почетка до краја 19. века. Резултати истраживања, спроведеног у оквиру кандидаткињиног рада на теми „Фигура оца у историјској драми српског предромантизма и романтизма“, заслужују да буду оцењени као успела научна синтеза широког спектра књижевнотеоријских и књижевноисторијских тумачења српске деветнаестовековне књижевне грађе, из угла проучавања историјске драме предромантизма и романтизма као херменеутички „неухватљивог“ жанра, који се чак и данас опире општеприхваћеним театролошким дефиницијама, првенствено због тога што сва најбоља дела наших деветнаестовековних писаца егзистирају на жанровски варљивој тремеђи између трагедије, „праве“ историјске драме и мелодраме. Као посебну вредност дисертације „Фигура оца у историјској драми српског предромантизма и романтизма“, требало би издвојити иновативност истраживачке перспективе, односно чињеницу да је кандидаткиња задржала критичку дистанцу према општеприхваћеним научним ставовима и мишљењима о српској историјској драми, карактеристичним за традиционалне токове наше књижевне историографије. Прецизније, кандидаткиња је својим закључцима уложила велики труд како би образложила због чега сматра да би управо резултати новог читања и тумачења (комплексног) статуса фигуре оца у историјским драмама, могли допринети ревалоризацији и реafirмацији стваралаштва српских предромантичара и романтичара, од којих су многи опстали (само) на маргини историје српске књижевности. Закључци, односно резултати истраживања, представљају значајан допринос проучавању српске књижевности и научно су релевантни у мери која оправдава позитивну оцену докторске дисертације „Фигура оца у историјској драми српског предромантизма и романтизма“.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

У докторској дисертацији под насловом „Фигура оца у историјској драми српског предромантизма и романтизма“ аргументовано су образложени резултати дијахронијског и синхронијског истраживања српске историјске драме 19. века. Избор примарне и секундарне литературе, изведен је у складу са прелиминарним циљевима истраживачког подухвата. Као што су резултати кандидаткињиног рада то и потврдили, пажљива селекција релевантне истраживачке грађе представљала је добру полазну тачку за свеобухватну анализу фигуре оца као недовољно проученог тематско-мотивског, па чак и жанровског феномена. Упркос изузетно обимној грађи, која је настала у периоду од једног века (вероватно најзначајнијег и најдинамичнијег у рађању и развоју српске драме) резултати истраживања приказани су на логичан, јасан и прегледан начин. У завршном приказу и тумачењу резултата рада на одабраној теми, кандидаткиња се определила за синтезу широког спектра књижевноисторијских тумачења српске драмске књижевне грађе, посебно из угла теорије драме као жанра, уз посебан осврт на резултате које је дало проучавање типологије ликова очева-деспота, као „репрезентативних“ носилаца морално-етичких вредности (конзервативне) патријархалне заједнице. Ослањајући се на домаће и стране теоријске иновације у науци о књижевности, кандидаткиња је понудила увид другачији од „канонских“ промишљања значајног тока српске књижевне традиције, чиме је оправдана и иницијална истраживачка теза о нужности новог читања нашег богатог књижевног наслеђа. На основу свега претходно наведеног, закључујемо да начин приказа и тумачења

результата истраживања у дисертацији „Фигура оца у историјској драми српског предромантизма и романтизма“ заслужује позитивну оцену.
IX КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ: НАПОМЕНА: Експлицитно навести да ли дисертација јесте или није написана у складу са наведеним образложењем, као и да ли она садржи или не садржи све битне елементе. Дати јасне, прецизне и концизне одговоре на 3. и 4. питање.
1. Да ли је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме: Да, дисертација је написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме.
2. Да ли дисертација садржи све битне елементе: Да, дисертација садржи све битне елементе.
3. По чему је дисертација оригиналан допринос науци: Сматрамо да ће резултати истраживачког рада мр Жане Пејановић допринети прецизном идентификовању недовољно проучених проблемских линија додира међу историјским драмама српског предромантизма и романтизма, уз посебан осврт на њихову тематску хомогеност, испољену кроз изузетно комплексан однос српских писаца према фигури оца, чији је статус кључног протагонисте у готово свим анализираним делима – према тумачењу ауторке докторске дисертације – не само последица свести аутора о тада актуелном хоризонту очекивања позоришне и читалачке публике, него и доказ о „дискретном“ културолошком и социјалном утицају патријархалне традиције на обликовање примарне тематске равни у предромантичарским и романтичарским драмским текстовима. Према нашем мишљењу, у докторској дисертацији „Фигура оца у историјској драми српског предромантизма и романтизма“ пружени су валидни докази о завидном степену поетичке и тематске кохерентности у границама анализираних жанра, без обзира на формалну библиографску чињеницу да су најзначајнија остварења настала у хронолошком распону који обухвата готово цео 19. век. Због тога можемо закључити да резултати овог вишегодишњег истраживања обимне грађе представљају научно-релевантан допринос савременој ревалоризацији и реafirмацији историјске драме српског предромантизма и романтизма.
4. Недостаци дисертације и њихов утицај на резултат истраживања Докторска дисертација нема значајних недостатака, који би пресудно утицали на резултате истраживања.
X ПРЕДЛОГ: На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже: Комисија предлаже да се докторска дисертација „Фигура оца у историјској драми српског предромантизма и романтизма“ прихвати, а кандидату мр Жани Пејановић одобри одбрана.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

Др Сава Дамјанов, редовни професор, председник комисије

Др Горан Максимовић, редовни професор, члан

Др Радослав Ераковић, редовни професор, ментор

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење, односно разлоге због којих не жели да потпише извештај.